

Lovforslag nr. L 205. Fremsat den 14. marts 1990 af Glistrup (FP), Pia Dahl (FP), Mogens Elvensø (FP), Tove Niemann (FP) og Jane Oksen (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af borgerlig straffelov

(Genindførelse af ytringsfrihed)

I borgerlig straffelov, jf. lovbekendtgørelse nr. 607 af 6. september 1986, som ændret senest ved lov nr. 373 af 7. juni 1989, ophæves § 266 b.

Bemærkninger til lovforslaget

Folketinget vedtog den 4. juni 1971 enstemmigt at indskrænke ytringsfriheden for personer, der ikke logrer for magthavernes autoriserede meninger (spalte 7709). Ubehagelighederne bekendtgjordes som lov nr. 288 af 9. juni 1971, der indførte en § 266 b i borgerlig straffelov. Det oprindelige lovforslag, fremsat den 7. oktober 1970 af justitsministeren fra Det Konservative Folkeparti, findes i tillæg A spalte 1183-1190. Forhandlingerne står i spalte 843-862 og 7433-7447, mens udvalgsbetænkningen er aftrykt i tillæg B spalte 3001-3008.

Efter ændring ved lov nr. 357 af 3. juni 1987 har reglen nu følgende indhold:

»Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.«

(Ordene »seksuelle orientering« er 1987-bidraget til forværrelse af 1971-misfosteret).

I praksis benyttes bestemmelsen fortrinsvis til at afskrække gode danske kvinder og mænd fra at fremføre renfærdige saglige argumenter i den politiske debat til sikring af den danske nations uforstyrrede beståen.

Når røde landsødelæggere kommer til kort i saglig debat, vrænger de racist efter de dansk-nationale og anmelder dem til politiet, der, alt efter hvordan de politiske vinde blæser, slæber folk for retten med lynchhetzeri og opnår politiske straffe over dem.

Nogle af de mange eksempler på det anførte findes i Riemann-dommen afsagt efter anmeldelse fra Det Radikale Venstre (Hjørring Kriminalrets sag SS 288/1981), de tilsvarende kommunalvalgkampskridt refereret på side 8 i Fremskridt for 8. november 1985 og højesteretsdommen af 13. februar 1989 i Grønjakkesagen (Ugeskrift for Retsvæsen B 399-402).

En anden af § 266 b's virkninger er, at statsmonopolet Danmarks Radio og andre medier (blandt andet i sidstnævnte dom) skaffer sig alibi til at undertrykke befolkningsmajoritetens opfattelser under påskud af, at de ømskindede journalister ellers udsætter sig selv for straf i medfør af denne bestemmelse. I ly

heraf landsforrædderhygger den danske journaliststand sig med alene at udbrede de dødsensfarlige vrangbudskaber, som den vil pådutte befolkningen som sandhedsevangelier.

Nærværende lovforslag går ud på at ophæve disse gruelige demokrati-fordærvelser. Folketinget løser nu engang ikke landets problemer ved med flammen- de straffe at forbyde folk at tale om dem.

Straffelovens almindelige regler sikrer mod injurier (§ 267), bagvaskelser (§ 268), krænkelser af privatlivets fred (§§ 263-265) og voldtrusler (§ 266 a). Derfor er § 266 b overflødig på disse områder.

Og enhver overflødig ytringsfrihedsindskrænkning er en samfundspestilens af tre grunde:

- 1) Det enkelte menneske skal have den mest udstrakte personlige frihed, uden at magthaverne har hjemmel til at revse og korrigere ham, medmindre ganske klare hensyn taler for, at friheden skal indskrænkes.
- 2) Samfundet udvikler sig i disse år fantastisk hurtigt. Hvad der var en evig sandhed for nogle år siden, kan nu være ved at blive hykleri og hule fraser. Og omvendt: hvad vore bedsteforældre forkætrede, er nu om dage ofte den højeste sandhed.

For at en sådan omskiftelighed kan forløbe, og for at mindst muligt af den skal komme på afveje, er det bedst med udstrakt frihed til, at flest mulige synspunkter kan krydse klinger. Det lettes ved, at enhver uforfærdet ligepå og hårdt, lysende klart og hensynsløst kan fremtordne med sine meninger om hvad som helst. Skrællinger, der generes af at høre andres meninger, kan under ingen omstændighed gøre nytte i Nudanmarks meget, meget svære situation.

Den er opstået, fordi flertallet ikke har ænsset advarselserne med deres uhyrlighedstiltag. Derfor skal der fremover stærkere lyd til deres skurvede hoveder.

Forbi er dronning Victorias klunkedage, hvor borgerskabet var så sart, så sart. Usmindede sandheder skulle absolut skjules under forløjethedens tunge dyne. Sligt er der ikke råd til nu, da Danmark stander i våde.

3) Der findes vitterlig mennesker, for hvem det at ytre sig frit er en livsnødvendighed. Selv om de nok udgør en beskedent minoritet, er de ikke samfundets ringeste borgere. Knægter man deres ytringsfrihed, bliver reaktionen fra dem ofte særdeles ubehagelig. Så er det billigere for samfundet bare at lade dem kæfte op.

§ 266 b benyttes i praksis alene over for personer, som landets magthavere af en eller anden grund ikke kan lide, mens for eksempel Socialistisk Folkepartis angreb på Sydafrikas lovlige regering eller Socialdemokratiets hetz mod nyttige produktionsvirksomheder og Danmarks Radios støtte til BZ'ere og kristianitter aldrig vil give anledning til, at der rejses tiltale.

Statsadvokaternes (og dommernes) politiske ståsted får nemlig stor betydning for, hvad der bliver katalogiseret som en straffelovsovertrædelse. For det fremgår da ganske klart af den offentlige debat, at partipolitiske tilhørsforhold har en dominerende betydning for, om en ytring anses for rosværdig eller som en forbryderisk overtrædelse af § 266 b. (Man sammenligner blot Birthe Rønn Hornbechs og overdyrlæge Riemanns udtalelser).

Som Hellmut Toftdahl skriver i Jyllands-Posten for 28. januar 1990, 2. sektion, side 13:

»... Fra nu af må tilfældige skøn, politisk ståsted, forum og sprogtone afgøre, hvem der anklages for diskrimination.« »Med loven er der givet grønt lys for forfølgelse af enhver, der ikke taler og skriver i salontonen...«

»Når retsvæsenet skal dømme om et emne som diskrimination, er retssamfundet prisgivet tidsåndens tilfældige, ofte modebetonede lune: Den sociale stemning, skabt af de toneangivende i medierne, bliver så afgørende for, om nogle føler sig stødt over en ytring. Ingen tager stilling til, om ytringen var sand, dvs. ærligt ment som udtryk for en værdiforestilling.

Så bliver den offentlige mening dikteret af den snes meningsdannende kulturdebattører, dette land kan fremvise. Ytringsfriheden reduceres til et spørgsmål om at holde sine meninger inden for gruppen, kliquen, sekten, hvis man ikke har den »rette« mening.

Hvor salontonen opretholdes ved jura og magt, henvises den afvigende mening til det underjordiske. Magtapparatet kan sagtens tilsløre virkeligheden med krav om stueren sprogføring, men det ændrer intet ved den virkelighed, som tilsløres.

Jo mere forbud og straf, des mere indædt bliver talen om de ting, der ikke må tales om. Således sniger totalitarismen sig ind, skjult bag humane fraser om at beskytte mindretallene. Sandheden kan ikke udryddes ved lov, men den kan gøres til løgn, og så er jorden gødet for sandhedsvidnerne...

Læserbrevspalterne betyder mere for vort demokrati end både Folketing og domstole... Sagen... lugter langt væk af den sippede elitebornertheds for-søg på at få folkets røst lagt under censur.

Lad os blive fri for den diskriminationsparagraf. For det mentale klimas skyld. For ytringsfrihedens og demokratiets skyld.«

Det er aldeles horribelt, at en sådan lovbestemmelse stadig skal være gældende, og den må derfor væk.

Nogle hævder endog, at vi som sidegevinst til op-hævelse af § 266 b opnår, at Danmark bliver smidt ud af en af de fjollede FN-konventioner, som vi – under det sædvanlige udbredte misbrug af skatteydermidler til dyre diplomatsammenkomster – er hoppet på. Som bekendt er vi havnet i bundter af pjatteværk af den skuffe. Jo flere vi kan blive befriet for, des hurtigere, des lykkeligere for Danmark. Det gælder også den artikel 20, stk. 1, i FN-konventionen af 16. december 1966, som var det figenblad, som det skændige Folketing søgte at skjule sig bag ved den forargelige vedtagelse den 6. juni 1971.